

Вълю Петруновъ убилъ двама делии, които практикували прочутото „дишъ-хакж“.

Собствено, войнишките права на Драгоданово били нахърнени още когато тамъ се заселилъ нѣкакъвъ си турски бей (около прѣди 150 години).

Драгоданово, като войнишко заселище, е кърмило редица политически ратници срѣщу турския режимъ. Драгодановци винаги минавали за войнствени българи. Отъ тукъ е прочутиятъ „брадатъ войвода“ Дѣдо Колю, който върлувалъ съ десетки години по сливенския Балканъ и умрѣлъ въ Букурещъ. Неговъ ученикъ е извѣстниятъ Байчо-Войвода.

На 29-и юли 1829 г. руските войски, начело съ Дибичъ Забалкански, се спрѣли на лагеръ въ Драгоданово, прѣди да се рѣшатъ да ударятъ на Сливенъ (у Молтке, *op. cit.* е Dragodana). Именно тукъ Дибичъ е получилъ извѣстие отъ императора Николай I, че съ рескриптъ е нарѣченъ Забалкански, защото прѣвъ отъ руските полководци въ войните имъ съ турците е миналъ Балкана. (ср. Belmont, Graf von Diebitch Sabalkanski, neben Russland Vorzüglichsten Feldherren, Dresden, 1830.)

Молтке пише за гѣститѣ джбови гори между Драгоданово и Сливенъ, каквито днесъ нѣма.

Драгодановци се прѣселили въ Русия прѣвъ 1830 г., а само малка частъ отъ тѣхъ се върнали по огнищата си прѣвъ 1833 г. Въ селото има параклисъ, а училището му е отъ 1879 г.

Драгоданово брои 126 сгради и 707 жители.

Еникьойска община, състояща се отъ селата: Еникьой, Кюмюрджа-Чифликъ и Юренджикъ.

Срѣщаме се съ друга група отъ села, които и по имена и по население сж турски, подобно на групата близки тѣмъ села: Бѣла-Чешлий, Сарж-Яръ и Чамъ-Дере. По всичко личи, че тия шестъ села сж заправени едноврѣменно и при еднакви условия. Отъ прѣданието въ с. Бѣла, че нѣкога бѣленци сж били принудени да напустнатъ огнищата си и да търсятъ подслонъ въ сѣвероизточна България за да сторятъ мѣсто на „делиормански турци“, които заели старите имъ огнища, се види, че турската колонизация въ тоя чисто балкански кѣтъ се е обусловила отъ